

**DIALOGUS
THEATRUM**

**DIALOGUS
THEATRUM
EDDY VAN GINCKEL**

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

ISBN 9789402153682

© Eddy Van Ginckel 2016

Beste lezer,

Een theaterdialog opvoeren kan enorm veel voldoening geven, als je een goede tegenspe(e)l(st)er hebt die je volledig kan vertrouwen en als hij/zij ook ten volle op jou kan rekenen. Onderschat vooral het publiek niet. Zelfs een doorsnee toeschouwer merkt het meteen als er wat schort aan de absoluut rechtschapen liaison tussen beiden. Zonder de magische 'klik' voelt men zich niet goed in het vel en zal het eindresultaat hiermee recht evenredig zijn. Auteur Eddy Van Ginckel bundelde de integrale teksten van een aantal van zijn geliefde dialogen in dit boek, een naslagwerk voor de toneelliefhebber.

Let wel: bij opvoering van elk stuk dient een aangifte te worden gedaan bij Sabam en zijn er uiteraard ook auteursrechten verschuldigd.

Meer informatie over alle andere toneelwerken, die de auteur in de loop der jaren neerschreef, kan u vinden op de website: www.eddyvanginckel.be.

Wij wensen u veel leesplezier en misschien tot binnenkort ergens in het theater.

DE BUS

Decor is vrij summier: een bushalte, een paal met plakkaat, een bank zonder leuning.

Personages: Karel en Vera (onbestemde leeftijd)

EERSTE BEDRIJF

Vera zit op een bank te wachten. Ze heeft beide voeten in het gips, maar dat is moeilijk te zien. Ze draagt een lange rok en het lijkt alsof ze witte laarzen draagt. Haar krukken liggen achter de bank en vallen niet onmiddellijk op. Naast de bank staat haar reiskoffer. Karel komt aangewandeld. Hij stopt bij de bushalte, kijkt op zijn horloge, gaat eveneens zitten op de bank. Karel knikt.

KAREL: Madame.

VERA: Mijnheer.
(een stilte)

KAREL: Weet u misschien hoe laat de bus komt?

VERA: Normaal is die hier om 2 minuten na drie.

KAREL: *(kijkt op zijn horloge)*
Oei... dat is nog meer dan een uur. Bent u zeker?

VERA: Ik neem alle dagen de bus om 2 na drie.

KAREL: 2 na 2, zeker?

VERA: Neen, neen, 2 na drie.

KAREL: Dan zit u hier meer dan een uur te wachten?

VERA: U toch ook? Tenminste, als u ook de bus van 2 na drie wilt nemen?

KAREL: Ja, ja,... natuurlijk,... als dat de eerste bus is,...

VERA: Geloof me, eerder gaat u hier geen bus zien.

KAREL: Tja,...

VERA: Wachten is dus de boodschap. Tenzij u natuurlijk niet zo ver moet zijn, dan is het misschien beter om dat eind te voet te gaan. Ik zou in ieder geval niet wachten op een bus, als ik te voet rapper op mijn bestemming zou zijn.

KAREL: Ik zal dan maar,... wachten.

VERA: Voilà, dan zit u hier ook meer dan een uur.

KAREL: Ja,... maar bij mij is dat eerder toevallig.
(een stilte, hij bekijkt haar)
Zit u hier alle dagen zo vroeg?

VERA: Wat moet ik anders doen, mijnheer? Hier is niks te zien.

KAREL: Neen, dat is waar... Ergens iets gaan drinken zit er niet in. Alles is hier blijkbaar gesloten.

VERA: Altijd.

KAREL: Ja?

VERA: Er zijn hier twee cafés en die zijn alleen open in het weekend. Op weekdays zijn ze dicht.

KAREL: Dat is ook stom.

VERA: Er zou toch geen volk komen. Enkel in het weekend komen de toeristen.

KAREL: Toeristen? Er is hier toch niks te zien?

VERA: Die toeristen komen voor de kapel, een beetje verderop. Kapel is eigenlijk een groot woord,... een vervallen hokje, met een kruis op. Een paar jaar geleden hebben ze rondgebazuind dat iemand daar een verschijning heeft gehad. En sindsdien komen ze massaal naar hier, in de hoop van ook iets te zien te krijgen,... of om bepaalde gunsten te verkrijgen,... ik weet het ook niet, hoor. Er staan dan zelfs kraampjes met souvenirs.

KAREL: O, zo,... dat is plezierig,... Maar daar hebben we nu niks aan, hé?

VERA: U moet maar zo denken, mijnheer,... als alles dicht is, spaart u in ieder geval dat geld al uit.

Een koffietje kost al vlug 2 euro,... en als u mij dan ook nog iets zou trakteren,... ja, tien euro is vlug op, hoor.

KAREL: Tja,... u zal wel gelijk hebben,...
(*een stilte*)

Potverdorie, zeg,... nog meer dan een uur. Eigenlijk is dat schandalig, hé? Er zouden toch meer bussen moeten rijden, vind ik.

VERA: Dat is hier anders al jaren zo. Twee bussen per dag. Eén 's morgens om tien na zes en één om twee na drie.

KAREL: Maar twee bussen per dag?

VERA: Ja. Tien na zes, twee na drie.

KAREL: Dat begrijp ik toch niet, hoor. Tien na zes? Dat trekt op niks. Mensen die om acht of negen uur moeten beginnen, zijn veel te vroeg op hun werk en mensen die om zes uur moeten beginnen zijn veel te laat. Wat voor een uur is dat eigenlijk? Tien na zes,... Ongelooflijk...

VERA: Dat zeg ik al jaren.

KAREL: En twee na drie lijkt ook nergens op,...
Wie neemt nu de bus om twee na drie,...?

VERA: U en ik?

KAREL: Dat is louter toeval,... mijn wagen staat in de garage.

VERA: Kapot?

KAREL: Onderhoud.

VERA: Oh,...

KAREL: Groot onderhoud,... morgen heb ik mijn wagen terug.

VERA: Juist.

(een stilte)

Ik wist niet dat hier een garage was?

KAREL: Mijn auto staat ook niet hier in de garage. Ik ben met iemand meegereden vanmorgen,... ik had hier een afspraak met een klant,... mijn collega heeft me afgezet en is dan verder gereden. Dat had ik nooit mogen doen.

VERA: Wat?

KAREL: Hem laten vertrekken. Ik dacht dat ik hier gemakkelijker zou wegraken, zonder auto.

VERA: Uw klant had u ook kunnen wegbrengen naar het station of zo? Of durfde u dat niet te vragen?

KAREL: Hij was niet thuis.

VERA: Oei, dat is pech hebben.

KAREL: Ja, ik weet het,... Ik had anders een heel duidelijke afspraak gemaakt,... misschien is er onverwacht iets tussen gekomen,..? Station, zegt u? Rijden hier dan treinen?

VERA: Neen, u heeft gelijk,... die rijden ook maar alleen in het weekend.

(een stilte)

Zonder auto zitten is wel vervelend, niet? Gelukkig heeft u hem morgen terug.

KAREL: Ja,... Volgens de garagist zouden er ook vier nieuwe banden op moeten, maar daar ga ik nog even mee wachten. De banden die ik wil, heeft hij niet in stock. Die zijn besteld in Amerika en komen pas volgende maand binnen. Zo lang kan ik nog wel met mijn oude banden rijden. Het is nu niet dat ze op de draad versleten zijn. Dan zou het niet verantwoord zijn, natuurlijk. Dus ja,... morgen kan ik terug rijden, want dan heb ik mijn wagen terug.

VERA: Dat is goed.

KAREL: Zal wel zijn,... amai.

VERA: Mijn wagen is gestolen.

KAREL: Voilà, dat bedoel ik dus. Wij zouden hier nooit de bus nemen, als... *(bekijkt haar)* Is uw wagen gestolen?

VERA: Vijf jaar geleden.

KAREL: O, ik dacht dat hij pas gestolen was,... en dat u daarom,...

VERA: Neen, neen,...

KAREL: Goed,...

VERA: Ze hebben hem teruggevonden in het Kanaal.

KAREL: In het Kanaal?

VERA: Ja.

KAREL: Allee, zeg,... Uw auto in het kanaal?

VERA: Mijn auto? Neen, neen, de dief. Ze hebben de dief teruggevonden in het Kanaal. De sleutels van mijn auto zaten in zijn zak.

KAREL: O,...

VERA: Er hing een sleutelhanger aan met mijn foto op. Toen de politie aan mijn deur stond, dachten ze eerst dat het een vriend van mij was die ze uit het Kanaal hadden gevestigd.

KAREL: Maar u kende de man niet?

VERA: Neen, nog nooit gezien. Hij zag er ook niet zo fris uit, vond ik. Maar ja, als men een tijd in het Kanaal heeft gelegen, kan dat natuurlijk,... Ik heb toen wel een goede beschrijving kunnen geven van mijn auto en zo hebben ze hem kunnen vinden.

KAREL: Gelukkig,...

VERA: Zo gelukkig was dat niet,... De dief had verkeerde brandstof getankt en de motor was volledig naar de knoppen. Hij liet hem dan maar achter op een verlaten stuk weiland en daar heeft hij van woede alle ruiten kapot geslagen.

KAREL: Oei,...

VERA: En zo hadden de kippen van de omwonende boeren vrij spel. Die hebben een half jaar in mijn auto gewoond. Gewoon niet om aan te zien. Weet u hoeveel mest zo'n bende scharrelkippen produceert op zes maanden?

KAREL: Eu,... een hoop, zeker?

VERA: En stinken. Daar kon ik dus nadien niet meer mee rijden.

KAREL: Neen, dat zal wel niet.

VERA: Neen.

KAREL: Neen,...(*een stilte, kijkt op zijn horloge*)

VERA: Op de bus wachten is altijd vervelend, niet?

KAREL: Goed dat ik nooit de bus neem. Nu weet ik waarom.

VERA: Tja...

KAREL: Dat zal mij geen twee keer overkomen, wees daar maar zeker van.

VERA: U kunt er beter eens mee lachen, mijnheer.

KAREL: Lachen... ja, waarom niet... Ik vind het echt iets om mee te lachen.

(een stilte)

VERA: Ik ga vandaag naar het ziekenhuis.

KAREL: Allee.

VERA: Ik denk dat ik er ineens zal moeten blijven. Ze hebben dat wel niet met zoveel woorden gezegd, maar ik ben er bijna zeker van.

KAREL: O ja?

VERA: Ja,... ze gaan mij verplichten om te blijven, ik voel dat.

KAREL: Ze kunnen u toch niet verplichten om te blijven, zeker. Dat zou ik eens willen zien dat ze mij zouden verplichten om in een ziekenhuis te blijven.

VERA: Twee gebroken voeten.

KAREL: Wablief?

VERA: Ja, hier.

(ze tilt haar rok een beetje op en toont haar voeten)

KAREL: Sorry, dat wist ik niet.

VERA: Neen, dat zal wel niet. Of u moest helderziende zijn, maar dat bent u niet natuurlijk.

KAREL: Ik dacht eerst dat u witte laarzen droeg. Allee, zeg,... twee gebroken voeten,... Dat is niet zo goed.

VERA: Neen. Ik ga liever op bezoek in een ziekenhuis. Dat is soms ook erg, maar toch.

KAREL: Ja, ja, natuurlijk,... dat is een verschil, hé.

VERA: Ik ben van de trap gevallen,... uitgegleden eigenlijk,... en dat is het resultaat. Twee voeten in het gips.

KAREL: Twee voeten,... in het gips,...

VERA: Ja.

KAREL: Sorry, ik weet echt niet wat ik moet zeggen.

VERA: Trek het u niet aan, mijnheer. Het is mijn schuld. Ik overval u daar gewoon mee, dat had ik niet mogen doen.

KAREL: Neen, neen,... dat is niet erg,... ik bedoel,... het is niet erg dat u mij dat vertelt,... ik weet alleen niet goed wat ik moet zeggen, dat is alles. Twee gebroken voeten,... ja,... als u erover wilt klappen, geen probleem, hoor.

VERA: Ik wil er helemaal niet over klappen, dat is juist het rare. Ik wil er met niemand over klappen. In feite wil ik het helemaal niet weten. Maar ik kan er niet aan doen,... ik kan aan niets anders denken. Iedere keer als ik naar beneden kijk, naar mijn voeten,... dan kan ik er niet naast kijken,...

VERA: Neen, inderdaad,... Het valt wel op,... allee, ja, als u naar beneden kijkt natuurlijk,... ik had het eerst niet gezien,... neen,... *(kijkt naar haar voeten)* ...ja,... Hebt u pijn?

KAREL: Ik neem pijnstillers,... Ik ben een beetje suf, maar ik heb geen pijn. En dat is ook al iets.

KAREL: Het zal allemaal wel goed komen.

VERA: Ik hoop het.

KAREL: Hoe lang zit u al in het gips?

VERA: Vier weken.

KAREL: Dan bent u er bijna vanaf.

VERA: Ja?

KAREL: Absoluut. Afijn ja,... als alles goed is tenminste,...

VERA: Mijn moeder is er aan gestorven.

KAREL: Ja,... soms is er niets meer aan te doen,... ik bedoel,... ja, sorry, ik bedoelde dat zo niet,... Aan gestorven, zegt u? Gebroken voeten?

VERA: Ze is gevallen met haar krukken,... op haar hoofd. Ze was op slag dood.

KAREL: Dan zou ik toch maar voorzichtig zijn.

VERA: Ik probeer dat te zijn.

(een stilte)

En nu ga ik naar het ziekenhuis. Zien of alles goed aan mekaar is gegroeid. Ja, in een ziekenhuis kunnen ze dat direct zien op de foto's.

KAREL: Dan gaat u misschien toch niet moeten blijven, denk ik.

VERA: Neen?

KAREL: Ik veronderstel dat u gewoon terug naar huis mag, als alles goed is op de foto's. Afijn ja, zoveel ken ik er ook niet van,...

VERA: In het ziekenhuis zullen ze het wel weten, zeker?

KAREL: Waarschijnlijk,...

VERA: Ja, waarschijnlijk, ...
(*een stilte*)

KAREL: Ik ben nog nooit in een ziekenhuis geweest.

VERA: Neen?

KAREL: Neen, ... nog nooit voor iets opgenomen, ... wel op bezoek geweest natuurlijk, ... heel dikwijls zelfs, ... maar nog nooit voor mezelf, ... neen, sorry, ik weet echt niet wat ik moet zeggen, ... ik vind het zo erg van uw voeten, ...

VERA: Willen we opnieuw beginnen?

KAREL: Opnieuw beginnen? Wat bedoelt u?

VERA: Ik ga doen alsof ik u nog nooit gezien heb. U zit op die bank en ik kom aangewandeld. U kent mij niet, u heeft mij ook nog nooit gezien.

KAREL: Ik ben niet helemaal mee, ...

VERA: Dat is niet erg. U zult wel zien, ... ik ben terug weg en ik kom naar hier, ...
(*ze neemt haar krukken en wil vertrekken*)

KAREL: Wat gaat u nu doen?

VERA: Ik ga weg en kom terug naar hier.

KAREL: Zou u niet beter blijven zitten? U heeft twee gebroken voeten,... dat is toch te gek? Blijf gewoon zitten.

VERA: Neen, neen, neen,...

KAREL: Maar jawel, blijft u toch zitten.

VERA: Neen, neen,... het gaat wel,...
(ze vertrekt stuntelig, is even uit het zicht, komt dan terug aangewandeld)
Dag mijnheer.

KAREL: Dag madame.

VERA: Nogal een weer, hé?

KAREL: Ja, zegt dat wel,...

VERA: Dat was niet goed, hé?

KAREL: Wablief?

VERA: Dat is zo'n doodoener, vind ik.

KAREL: Wat?

VERA: Welja,... *(ze imiteert zichzelf)* “Nogal een weer, hé?” Dat trekt op niks.

KAREL: Maar neen, het is goed zo,...

VERA: Neen, neen, het was gewoon stom van mij.

KAREL: Het klonk anders heel spontaan.

VERA: Ja, dat vooral,... spontaan.

KAREL: Nu valt het weer wel echt mee ook, hé?

VERA: Ja, het is al goed,... ik zal opnieuw beginnen,...

KAREL: Maar neen, dat moet u niet doen.

VERA: Jawel, jawel.

KAREL: Maar neen, blijf gewoon hier. U moet niet heel de tijd over en weer lopen voor mij. Dat is trouwens niet goed voor uw voeten. Ik zie u aankomen en ik zeg: “Dag madame.”

VERA: Dan kan ik toch beter even weggaan? Vindt u ook niet?

KAREL: Maar neen,...

VERA: Hoe kunt u mij nu zien aankomen, als ik hier gewoon blijf staan? Het moet toch een beetje écht lijken?

KAREL: Ik doe gewoon alsof. Ik doe alsof ik u zie aankomen. Dat kan toch ook? Dan hoeft u toch niet over en weer te lopen? Ja, toch? Allee, ik zie u aankomen en dan zeg ik heel spontaan: “Dag madame.”

VERA: Oké, doet u dan maar alsof,... als u denkt dat het beter is,...

KAREL: Absoluut.

VERA: Goed.

KAREL: Dag madame.

VERA: Dag mijnheer.

(Vera gaat terug op de bank zitten, dan volgt een lange stilte)

KAREL: Hoe gaat het met u? Neen, sorry, dat was een stomme vraag.

VERA: Bijlange niet. Dat was een goede vraag.

KAREL: Maar neen, dat was stom van mij om zoiets te vragen.

VERA: Vergeet het. Het was een goede vraag en daarmee uit. En een goede vraag kan ik zonder probleem beantwoorden. Heel goed, mijnheer. Met mij gaat het heel goed.

KAREL: Nu niet overdrijven ook niet,... u gaat naar het ziekenhuis met twee gebroken voeten.

VERA: Gebroken voeten? Ik heb geen gebroken voeten. Waar haalt u dat vandaan?

KAREL: *(uit zijn lood geslagen)* Maar u heeft,... u heeft mij daarnet verteld dat u,... ja toch?

VERA: Ik heb u nog nooit gezien, mijnheer.

KAREL: Maar dat is wel,... daarnet zei u,... uw twee voeten zitten in het gips.

VERA: O, dat? Dat is maar een grap. Dat is om te lachen.

KAREL: Wablief?

VERA: Goed, hé?

KAREL: U zei,... u zei dat maar,... om te lachen? Ik vind dat niet grappig. Met zulke dingen,... daar lacht u niet mee. Dat is,... dat is erg, dat is heel erg. *(pauze)* Uw voeten zijn niet gebroken?

VERA: Maar neen.

KAREL: En die gips dan?

VERA: Ik zei het toch al: dat is maar een grap.

KAREL: Ik vind dat niet grappig. Ik vind dat echt niet grappig.

VERA: Oké, oké,... ik heb het begrepen. Ik zal het niet meer doen.
(een lange stilte)

KAREL: Hoe kan u nu zoiets zeggen als het niet waar is?

VERA: Ik moest toch een onderwerp hebben om over te kunnen klappen.

KAREL: Er zijn toch duizend en één dingen om over te klappen.

VERA: Ja, sorry. Ik heb het al gezegd, ik zal het niet meer doen. Ik heb er heel veel spijt van en het zal niet meer gebeuren.

KAREL: Dat kan toch niet, zoiets? Dat doet u toch niet?

VERA: Amai, amai,... gaat u daar nu blijven over doordrammen?

KAREL: Neen. U heeft gelijk. Ik kan maar beter mijn mond houden, vooraleer ik hier dingen ga zeggen waar ik later spijt van ga hebben.
(*een stilte*)

VERA: Ik heet Vera.

KAREL: Ja, dat is goed mogelijk,...

VERA: Neen, echt. Vera.

KAREL: (*diepe zucht*) Karel.

VERA: Charel?

KAREL: Karel!

VERA: Dat was ook maar om te lachen, hoor,... die Charel, bedoel ik.

KAREL: Ja, dat zal wel, ...
(*een stilte*)

Hoe haalt u het nu in uw hoofd om te zeggen dat u twee gebroken voeten hebt, terwijl dat helemaal niet zo is? Ik begrijp het niet.

VERA: Stop er nu eens mee, zeg. Ik ga terug weg en we beginnen gewoon opnieuw.

KAREL: Hou op met dat onnozele gedoe. Ik ben echt niet in de stemming.

VERA: En toch doe ik het. We maken allebei ons hoofd leeg, doen of er niets aan de hand is en we beginnen opnieuw. We zijn twee volslagen onbekenden, die mekaar voor het eerst ontmoeten.

(ze staat recht en verwijdert zich)

Bent u er klaar voor?

KAREL: Oké, oké,...

VERA: *(komt terug)* Dag mijnheer.

KAREL: Ja,...

VERA: Nu niet koppig worden. U moet gewoon meedoen, anders is de lol er af.

KAREL: Ik wil geen lol, nu niet.

VERA: Jawel, jawel, ... Dag mijnheer.

KAREL: *(zucht)* Dag madame.

VERA: U wacht op de bus?

KAREL: Ja, madame,...

VERA: Dat treft, ... ik ook.

KAREL: U meent het, ...

VERA: Ik ga mijn zuster opzoeken.

KAREL: (*verveeld*) Wat aardig van u,...

VERA: Ja,... ze ligt in het ziekenhuis,... ze heeft een gebroken voet.

KAREL: Alstublieft, zeg! Niet opnieuw!

VERA: Wat?

KAREL: Als ik nog één keer iets over gebroken voeten hoor, dan ben ik weg!

VERA: U hoeft zich niet zo op te winden.

KAREL: Mevrouw, u bent volop bezig om mij kwaad te maken! We wachten hier gewoon samen op de bus, zonder verder nog iets tegen mekaar te zeggen. Ik ben totaal niet geïnteresseerd in een conversatie. En zeker niet met u. Ben ik duidelijk?

VERA: Als u denkt dat het beter is,...

KAREL: Ja.

VERA: Ik zal zwijgen.

KAREL: Prima.
(*een erg lange stilte*)
Dat heb ik nu nog nooit meegemaakt.

VERA: Wat?

KAREL: Welja,... u,... iemand die doet alsof ze twee gebroken voeten heeft. Waarom doet u nu zoiets? Heeft u die gips misschien zelf rond uw voeten gedaan ook?

VERA: Neen, dat heeft iemand van het theater gemaakt.

KAREL: Het theater.

VERA: Ja, ik speel toneel bij een amateur gezelschap. Heel plezierig. Het is ook een leuke bende.

KAREL: Ja, dat zal wel.

VERA: En dit hadden ze nog liggen bij de rekwisieten. Dat is nog iets van een vorig stuk dat we gespeeld hebben.

KAREL: Dat is allemaal best mogelijk, maar ik ben nog altijd niet mee, hoor. Het is toch niet omdat men zoiets gebruikt op het toneel, dat men het daarom ook moet gebruiken in het dagelijkse leven. Wat vindt uw man daarvan?

VERA: Ik ben niet getrouwd.

KAREL: Gelukkig.

VERA: Ja, ik ben gelukkig.

KAREL: Dat bedoelde ik niet.

VERA: Dat weet ik, maar ik zeg ik het toch maar even.

KAREL: Ik vind het zielig.

VERA: O ja? Wat had ik dan moeten doen om een conversatie op gang te brengen? Had ik misschien een hond moeten kopen? Ik hou helemaal niet van honden, ik heb een hekel aan honden. En dan zou ik hier zitten met een hond. En dan zou u zeggen dat het een schoon beest is. Ja, want dat zeggen ze altijd tegen mensen met een hond. “O, dat is een schoon beest.” En dan vragen ze of hij bijt en of ze hem mogen strelen. Maar ik heb geen hond en ik zal nooit een hond hebben. Ik haat honden.

KAREL: Ik heb een hond.

VERA: Ja?

KAREL: Ja, een Duitse herder.

VERA: Oké.
(een lange stilte)
Heeft u hem bij?

KAREL: Hé?

VERA: Of u hem bij heeft? Uw hond?

KAREL: Natuurlijk niet. Of dacht u dat ik die Duitse herder even in mijn binnenzak had gestoken?

VERA: U hoeft toch geen echte hond bij te hebben. U kan toch ook doen alsof?

KAREL: Doen alsof?

VERA: Welja, U kan toch doen alsof u uw hond bij heeft. En dan kan ik vragen of ik hem mag strelen. (*hij bekijkt haar*) Ja, ik weet het,... ik moet niks hebben van honden,... maar als het geen echte is, dan valt dat wel mee.

KAREL: Ik heb hier echt geen zin in, hé. En doen alsof is niet mijn stijl.

VERA: U bent er anders zelf mee begonnen.

KAREL: Ik? Waarmee?

VERA: Met te doen alsof. Daarnet. Ik wou weggaan, maar u hield me tegen. U zou gewoon doen alsof ik kwam aangewandeld en dat hebt u ook gedaan. Of weet u dat al niet meer? Ik ben blijven staan en u deed alsof ik eraan kwam, en dan zei u “dag madame,” en dan,...

KAREL: Alstublieft, zeg,... nu niet, oké?

VERA: Allee komaan,... het moet toch niet altijd zo serieus zijn? We kunnen ons toch wel even

amuseren, zeker? Hoe vond u dat verhaal over mijn auto? Niet slecht, hé? Dat was pure improvisatie. (*hij bekijkt haar*) U dacht toch niet dat het waar gebeurd was? Neen toch? Gewoon verzonnen,... zo, voor de vuist weg.

KAREL: Nu geloof ik echt dat u ze niet meer alle vijf op een rij hebt.

VERA: Lacht u dan niet graag? Is het dat? Bij u moet alles bloedserius zijn?

KAREL: Heb ik dat gezegd? Ik heb alleen geen zin om me hier een beetje belachelijk te maken en spelletjes te spelen. Ik vind het al erg genoeg dat ik hier moet zitten wachten op de bus,... met u in de buurt.

VERA: U bent een droogstoppel, hé?

KAREL: Ik denk het niet.

VERA: Ik denk het wel.

KAREL: En doe in godsnaam die gips van uw voeten. Het is geen gezicht.

VERA: Ik voel me goed met die gips. En op de bus is dat gemakkelijk.

KAREL: Ik kan me niet voorstellen dat zoiets gemakkelijk is.